

svarande 10 % af den kontanta lönen för år räknadt vidare afdrag ej må göras, samt att, där ej innehållet belopp inom en månad insättes å arbetarens namn i postsparbanken eller annan sparbank, under förbehåll att medlen må af arbetsgifvaren lyftas allenast med arbetarens medgifvande eller på grund af domstols beslut, arbetsgifvaren skall å beloppet gälda ränta efter tio för hundra om året. Upplupen ränta må af arbetaren för hvarje kalenderår lyftas.

Stockholm den 6 april 1910.

Alexander Hamilton.

Nr 74.

Af friherre **Fleming**, i anledning af Kungl. Maj:ts förslag till ändrad lydelse af 25 kap. 22 § strafflagen.

Med anledning af Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen nr 96 med förslag till lag om kollektivafstal mellan arbetsgifvare och arbetare m. m. får jag härmed vördsamt hemställa om en ändring i den föreslagna lydelsen af 25 kap. 22 § strafflagen.

Enligt den kungl. propositionen skulle i sista stycket af denna § stadgas ansvar för person, som är anställd vid stads-, annan kommuns eller municipalsamhälles gas-, elektricitets-, vattenlednings- eller renhållningsverk eller fasta brandkår, ifall han begår brott, som i 15 § 3 mom. sägs, d. v. s. i syfte att hindra driftens behöriga gång, afhåller sig från tjänstgöring eller vansköter sin tjänst.

Enligt detta förslag är alltså för straffbarheten i förevarande fall af afgörande betydelse, att det verk, hvars drift man söker hindra, tillhör stad, annan kommun eller municipalsamhälle. Det synes mig dock som om denna synpunkt icke borde vara afgörande för straffbarheten uti ifråga-

varande fall. Grunden, hvarför man vill med straff belägga gärningar sådana som här afses, är den, att man vill förekomma, att personer, som äro anställda vid sådana verk, som tillhandahålla allmänheten oundgängliga förnödenheter, ljus, vatten m. m., genom att obehörigen afhålla sig från tjänstgöring försätta allmänheten i ett nödtillstånd. Detta kan lika väl ske, om äganderätten till det ifrågavarande verket tillhör enskild person eller bolag som om den tillkommer kommun eller municipalsamhälle. Det afgörande synes därför böra vara, icke hvem som har äganderätten till verket utan huruvida verket är sådant, att ett afbrott i dess drift försätter allmänheten i ett nödtillstånd, d. v. s. huruvida verket är afsedt att betjäna allmänheten.

Med anledning häraf tillåter jag mig föreslå,

att sista stycket af 25 kap. 22 § strafflagen måtte gifvas följande förändrade lydelse: »Har person, som är anställd vid gas-, elektricitets-, vattenlednings- eller renhållningsverk, hvilket är afsedt att betjäna allmänheten, eller vid stads, annan kommuns eller municipalsamhälles fasta brandkår, begått brott, som i 15 § 3 mom. sägs, varde straffad efter de i samma mom. stadgade grunder.»

Stockholm den 6 april 1910.

Herman Fleming.